

O stížnosti uvažoval nss takto:

Žal. úřad odůvodnil příkaz, jímž bylo uloženo st-lům (společně s Emilií B.) zaplatiti komisionelní výlohy, ustanovením § 127 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., shledav, že st-lé dali k řízení podnět, a odepřel použití ku prospěchu st-lů předpisu § 128 odst. 2 téhož nařízení, a to proto, že jednak druhou procesní stranou jest obec, tudíž korporace veřejnoprávní, jednak pak, že nešlo o rozhodování o sporném nároku, nýbrž pouze o stížnost povahy publicistické. Stížnost pokládá za nezákonné stanovisko žal. úřadu, že st-lé jsou povinni komisionelní výlohy zaplatiti, ježto dali k řízení podnět, a to v podstatě proto, že st-lé ne navrhli, aby se konalo komisionelní jednání, pročez nelze tvrditi, že by od nich vyšel podnět k této úřední činnosti, jak to § 127 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. předpokládá pro povinnost hraditi zvláštní náklady úřadu. Soud musil uznati tuto námitku stížnosti důvodnou.

Podle § 127 vlád. nař. č. 8/ 1928 Sb. má útraty řízení zásadně nésti ten, kdo za úřední povolení (schválení) žádá, tedy v daném případě ten, kdo žádal o prodej části veřejného pozemku. Jiné osoby, tedy v dnešním případě poplatníci, hradí tyto výlohy, dali-li svým návrhem, jednáním, svévolným udáním nebo svévolnou námitkou podnět k úřední činnosti. Shledal-li v dnešním případě okr. úřad, který rozhodoval o rekursu st-lů, že řízení dosud (obcí) provedené neposkytuje mu dostatečného podkladu pro rozhodnutí, a že proto je třeba řízení doplniti šetřením na místě samém, pak nelze tvrditi, že potřeba tohoto šetření byla vyvolána návrhem st-lů. Naopak i toto řízení bylo vyvoláno žádostí o povolení odprodeje veřejného statku, ježto tato žádost dala podnět k tomu, aby veškeré pro rozhodnutí směrodatné okolnosti byly zjištěny. Jedině tenkrát, kdyby se ukázalo, že odpůrci žadatele o svolení k odprodeji veřejného statku uplatnili námitky svévolné, mohli by býti přidrženi k náhradě nákladů řízení, jež se o těchto námitkách konalo. To však v daném případě o odvolání st-lů z usnesení obec. zastupitelstva, jímž byl odprodej veřejného statku povolen, není možno říci.

Je proto mylný názor žal. úřadu, že st-lé jsou povinni k náhradě výloh, spojených s místním šetřením, již proto, že svým odvoláním šetření to vyvolali. Rozhodnutí o výlohách správního řízení na tomto názoru založené je tudíž v rozporu s ustanovením § 127 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., pročez slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss pro nezákonnost.

Č. 12.373.

Cesty. — Řízení správní: I. V řízení podle § 41 zák. čl. I:1890 není místo pro revisi příspěvkového klíče, který byl pravoplatně stanoven podle § 36 tohoto zákona. — II. * Neúčast zástupce pozvaného interesenta na schůzi silniční vicinální komise podle § 41 zák. čl. I:1890 nezbavuje dotyčného interesenta práva odvolacího proti rozhodnutí o výši příspěvku na silnici.

(Nález ze 17. dubna 1936 č. 12.353/36.)

V ě c: Viniční obec »Lovačka« v Mukačevě proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě ze 6. listopadu 1933 o příspěvku k udržování vicinální cesty.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud odepřelo věcně vyřídití odvolání st-lčino co do výše a detailování rozpočtu na výstavbu a udržování vicinální silnice pro rok 1933, se zrušuje pro vadnost řízení; jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: V zasedání vicinální silniční komise silnice Rozvegovo — Lávky 24. listopadu 1932, jehož se zástupce st-lky, která byla k zasedání pozvána, nezúčastnil, stanovena byla potřeba řádná i mimořádná na zmíněnou silnici pro rok 1933. Úhradu řádnou tvoří příspěvky obcí a zájemníků podle pravoplatného příspěvkového klíče, úhradu mimořádnou pak nedoplatky z minulých let. O tomto usnesení byla st-lka zpravena výměrem okr. náčelníka v Mukačevě, jakožto předsedy vicinální silniční komise, při čemž byl její příspěvek na řádnou úhradu ve výši 3% určen částkou 855 Kč.

Odvolání st-lčino bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

St-lka v odvolání k zem. úřadu bránila se proti usnesení silniční komise z 24. listopadu 1932 jednak námitkami, kterými obracela se proti výši rozpočtu na rok 1933 a proti jeho nedostatečnému detailování, jednak námitkami, jimiž ze základu popírala možnost, aby jí jakožto právnické osobě, utvořené podle zák. čl. XII:1894, byla ukládána povinnost na vicinální silnici přispívat.

Námítky naposled uvedené označil žal. úřad ve svém rozhodnutí za právně nerozhodné, ježto směřují proti výši dosavadního příspěvkového klíče, který může však býti změněn jedině ve zvláštním řízení. Stížnost vytýká, že bylo povinností žal. úřadu zabývat se meritorně odvoláním, a dovozuje pak blíže, z jakého důvodu nemůže býti st-lce vůbec uložena povinnost přispívat na silnici. Než soud musil uznati, že žal. úřad právem odmítl se zabývat oněmi námitkami odvolání, jež dovozovaly, že st-lka není povinna vůbec na silnici přispívat. V daném případě je podle obsahu správních spisů nepochybné, že usnesení silniční komise, proti němuž se st-lka odvolala, učiněno bylo podle § 41 lit. b) a c) zák. čl. I:1890, kteréžto zákonné ustanovení povolává silniční komisi, aby stanovila roční rozpočet o stavbě, správě a udržování silnice a rozvrhla plnění, která připadají podle stanoveného příspěvkového klíče na jednotlivé obce a jiné interesenty, kteří jsou k příspěvku povinni. V řízení podle § 41 cit. zák. článku není však místo pro revisi příspěvkového klíče, který byl pravoplatně stanoven podle § 36 zák. čl. I:1890. Stížnost nepopírá, že st-lka je podle dosavadního příspěvkového klíče, podle kterého žal. úřad rozvrh nákladu na udržování silnice, o kterou jde, pro rok 1933 provedl, interesentem. Ale pak je její námitka, že žal. úřad měl se zabývat odvoláním, pokud obracelo se proti příspěvkové povinnosti st-lčině vůbec, bezdůvodná, a vývody stížnosti, jež dovozují, že st-lka příspěvkové povinnosti nepodléhá, jeví se nepřipustnými, ježto nesměřují proti vlastnímu obsahu nař. rozhodnutí.

Onu část odvolání st-lčina, již brojeno bylo proti výši rozpočtu na r. 1933 a proti nedostatečnému detailování rozpočtu, zamítl žal. úřad poukazem na to, že rozpočet byl stanoven v mezích nejnutnější potřeby a že zástupce st-lky, který se zasedání silniční komise, ač k němu byl pozván, nezúčastnil, znemožnil si sám, aby mohl jménem st-lky podati proti rozpočtu námitky a připomínky. Stížnost tu namítá, že okolnost, že zástupce st-lčin se zasedání komise nezúčastnil, neopravňovala žal. úřad k zamítnutí odvolání a že bylo povinností úřadu obsahem odvolání se zabývat. V tomto bodu musil soud dáti stížnosti za pravdu.

Podle předposledního odstavce § 41 zák. čl. I:1890 lze se proti rozhodnutím silniční komise odvolati k vyššímu úřadu, tudíž také proti rozhodnutí, jímž stanoven byl roční rozpočet na stavbu, správu a udržování silnice. Zákon neomezuje možnost odvolání pro interesenta a nevyklučuje ji zejména ani tehdy, jestliže se jeho zástupce schůze silniční komise zúčastnil; tím méně lze souditi, že by interest nemohl brániti se proti obsahu usnesení silniční komise, jejíhož zasedání se zástupce interestův, ač byl k němu pozván, nezúčastnil. Ze složení silniční komise, jak jest upraveno v § 38 zák. čl. I:1890, pak vyplývá, že všichni interesti kromě obcí, kteří na silnici přispívají, jsou v pravidelném případě zastoupeni v silniční komisi jediným zástupcem (§ 38 lit. d), takže jednotlivý interest často nemá ani vliv na to, aby se člen komise, který je zástupcem interestův, zasedání komise zúčastnil. Nelze tedy odvolací právo interestům zákonem přiznané zúžovati podle toho, zda zástupce interesta se zasedání komise zúčastnil či nikoli.

Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, bylo tedy v konkrétním případě povinností žal. úřadu, aby k vývodům odvolání st-lčina, pokud týkalo se rozpočtu na rok 1933, zaujal meritorní stanovisko, jak mu to ukládal předpis § 69 odst. 1 ve spojení s § 82 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. Ne učinil-li tak, dopustil se porušení procesního předpisu a tím i podstatné vady řízení, pro kterou slušelo naříkané rozhodnutí v tomto bodu podle § 6 zákona o ss zrušiti.

Č. 12.374.

Zaměstnanci veřejní: Za účinnosti zákonů platového a organizačního přísluší zemskému výboru schvalovati usnesení zastupitelského sboru města se zřízeným magistrátem, jimiž jsou upravovány služební příjmy jeho zaměstnanců.

(Nález z 18. dubna 1936 č. 12.385/36.)

V ě c: Desider L. v Košicích proti rozh. zem. výboru v Bratislavě z 22. června 1933 o výchovném.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Zastupitelský sbor města Košic usnesením z 10. července 1931 vyhověl žádosti st-le, městského podnotáře, o udělení předběžného povolení ve smyslu předpisu odst. 3 bodu 1 § 144 platového